

IVANČEVIĆ & PARTNERI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

114. brigade 10, 21000 Split; tel: 091 335 2018; OIB: 16489228668

P-559/2022
TRGOVAČKI SUD U SPLITU

TUŽITELJ: CIGLANA-SINJ d.d. u stečaju, Put Ruduše 44, OIB: 88402359413, zastupana po pun. Aniti Juretić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ivančević i partneri d.o.o.

TUŽENICI: 1. Likvidacijska imovina iza REDIVIVA d.o.o. u stečaju, Split, Dubrovačka 31, OIB: 53380250404
2. ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877

ŽALBA TUŽITELJA

protiv presude Trgovačkog suda u Splitu
broj P-559/2022 od 04. prosinca 2023.

Presudom Trgovačkog suda u Split posl.br. P-559/2022 odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim zahtjeva isplatu od tuženika pod 2., te je rješenjem pod istim poslovnim brojem odbijen kao nesonovan prijedlog za određivanje privremene mjere kojom se zabranju tuženiku ad 2. naplata anuiteta po Ugovoru o kreditu broj 211-220/2007 od 12. listopada 2007. kao i privremene mjera kojom se tuženiku pod 2. nalaže da vrati tužitelju sva sredstva osiguranja izdata po Ugovoru o kreditu broj 211-220/2007 od 12. listopada 2007.

Protiv navedene presude tužitelj pravovremeno podnosi žalbu a zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava
- odluke o troškovima postupka.

Temeljni kapital u iznosu od 350.000,00 kn uplaćen u cijelosti. Članovi uprave: Anita Juretić.
Anita Juretić 091 3351209, odvjetnik.juretic@ivancevic.hr
Carmen Ivančević Marinković 091 3331104 carmen.ivancevic@ivancevic.hr
Toni Marinković 095 8740236 marinkovic.toni@gmail.com

Silvana Čapeta 0913352018, silvana.capeta@ivancevic.hr
Toni Vulić 0989724974 toni.vulic@ivancevic.hr
Jelena Krajina 099/7418265 jelena.krajina@ivancevic.hr
Petar Rašetina 098 9054404 petar.rasetina@ivancevic.hr

Prije svega, presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati budući da u odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se o razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava i zapisnika, te zbog toga što nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

Sukladno odredbi članka 388. st.4 Zakona o parničnom postupku u obrazloženju presude sud će izložiti zahtjeve stranaka, činjenice koje su iznijele i dokaze koje su predložile, koje je od tih činjenica utvrđivao, zašto i kako ih je utvrdio, a ako ih je utvrdio dokazivanjem, koje je dokaze izvodio i zašto te kako ih je ocijenio; sud će posebno navesti koje je odredbe materijalnog prava primjenio odlučujući o zahtjevima stranaka, a izjasnit će se, ako je to potrebno, i o stavovima stranaka o pravnoj osnovi spora te o njihovim prijedlozima i prigovorima o kojima nije dao svoje razloge u odlukama koje je već donio tijekom postupka.

Sukladno važećoj sudskoj praksi presuda nema razloga o odlučnim činjenicama i onda kad sud nije obrazložio koje činjenice važne za odluku smatra istinitima i na čemu zasniva tu svoju odluku ili kad su u obrazloženju navedeni samo izvedeni dokazi i drugi procesni materijal, a izostali su zaključak i ocjena tih dokaza, kad ne postoje razlozi o tome kojim je dokazima sud poklonio vjeru, a kojima nije te iz kojih je razloga tako postupio (VS, II Rev 76/81).

Iz obrazloženja presude proizlazi svoju odluku temelji isključivo na zaključku vještaka da niti iz jednog priloženog dokumenta niti spisa ne nalazi niti jedan podatak iz kojeg je razvidno da je Ciglana Sinj d.d. u stečaju izvršila ikakvu uplatu u korsti kreditne partije broj 61000541 iz Ugovora o kreditu broj 211-220/2007 od 12. listopada 2007. te po kreditnoj partiji broj 61100509 iz Ugovora o kreditu broj 211-338/2006 od 21. prosinca 2006. Korisnika kredita Rediviva d.o.o. iz Splita.

Međutim, sud je tijekom ovog postupka pribavio dokumentaciju sadržanu u spisu Općinskog suda u Sinju poslovnji broj P-2904/2016.

Iz navedene dokumentacije, a osobito iz nalazi i mišljenja vještaka koji se nalazi u tom spisu jasno proizlazi da je tuženik pod 1. predmetni kredit podmirivao sredstvima tužitelja.

Nadalje, sud je u osporavanoj presudi povrijedio odredbu čl. 260 st. 2. i čl. 394. st. 1. t. 4.

Naime, vještak Kolovrat je dana 29. kolovoza 2023. u sudski spis dostavio podnesak u kojem navodi da zbog nemogućnosti izrade vještačenja vraća spis te da niti iz jednog priloženog dokumenta niti spisa ne nalazi niti jedan podatak iz kojeg je razvidno da je Ciglana Sinj d.d. u stečaju izvršila ikakvu uplatu u korsti kreditne partije broj 61000541 iz Ugovora o kreditu broj 211-220/2007 od 12. listopada 2007. te po kreditnoj partiji broj 61100509 iz Ugovora o kreditu broj 211-338/2006 od 21. prosinca 2006. Korisnika kredita Rediviva d.o.o. iz Splita.

Zadatak vještaka nije bio utvrditi je li tužitelj neposredno vršio uplate u korist navedenih kreditnih partija već je njegov zadatak bio utvrditi jesu li te uplate vršene iz sredstava tužitelja.

Način na koji su krediti podmirivani iz sredstava tužitelja jasno je opisan u samom početku ovog postupka što je vidljivo iz iskaza punomoćnika tužitelja Nediljka Ivančevića sa ročišta od 11. siječnja 2013. a potkrjepljeno je dokumentacijom koju je tužitelj dostavio vještaku i na koju se vještak poziva u svom podnesku od 29. kolovoza 2023.

Vještak očigledno nije pregledao spis te je očigledno postupio protivno odredbama Zakona o parničnom postupku iz kojih proizlazi da je dužan brižljivo razmotriti predmet vještačenja.

Nadalje, odredbom čl. 259. st. 2 Zakona o parničnom postupku vještaku se mogu davati pojašnjenja.

Tužitelj je podneskom od 12. listopada 2023. detaljno objasnio što je bio zadatak vještaka. Navedeni podnesak je sud trebao proslijediti vještaku kao pojašnjenje sukladno odredbi čl. 259. st. 2. Zakona o parničnom postupku.

Nadalje, tuženik je na ročištu održanom 19. listopada 2023. predložio da sud pozove vještaka da se očituje na okolnosti koje je iznio. Međutim, sud nije usvojio prijedlog tužitelja i na taj način je onemogućio tužitelja u provođenju predloženog dokaza.

Štoviše, sud je počinio bitnu povredu odredaba Zakona o parničnom postupku jer nije vještaku proslijedio primjedbe tužitelja i pozvao ga na ročište da se očituje.

Nadalje, sud je pogrešno primjenio pravilo o teretu dokaza. Naime, sud u obrazloženju presude navodi kako je primjenom pravila o teretu dokazivanja tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan jer tužitelj tijekom postupka nije dokazao da su uplate po kreditima koje su sklopili tuženik pod 1. kao korisnik kredita i tuženik pod 2. kao kreditor vršene iz sredstava tužitelja, niti o kojem je iznosu riječ.

Međutim, da bi sud donio odluku temeljem pravili o teretu dokaza potrebno je da izvede sve dokaze koje stranka predloži radi dokazivanja određenih činjenica to jest činjenica na kojima temelji tužbeni zahtjev.

Tužitelj je predlagao da sud provode vještačenje, štoviše, tužitelj je pojasnio zadatak vještaka međutim sud je prijedlog tužitelja odbio kao i prijedlog za saslušanjem bivšeg zz tužitelja Ilka Tomaševića kojem su poznate okolnosti poslovne suradnje između stranaka. Nadalje, sud nije analizirao dokumentaciju sadržanu u spisu Općinskog suda u Sinju poslovni broj P-2904/2016 iz koje nedvojbeno proizlazi da su uplate na ime kredita vršene iz sredstava tužitelja.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

Iz obrazloženja presude proizlazi da je sud zaključio tužitelj tijekom postupka nije dokazao da su uplate po kreditima koje su sklopili tuženik pod 1. kao korisnik kredita i tuženik pod 2. kao kreditor vršene iz sredstava tužitelja, niti o kojem je iznosu riječ.

Međutim, tužitelj je tijekom postupka jasno obrazložio na čemu temelji svoj tužbeni zahtjev te je i predložio dokaze kojima to potkrjepljuje.

Naime, tužitelj je tijekom 2006.g. bio u izrazito složenoj financijskoj situaciji te je poduzeo radnje s ciljem nastavljanja rada društva. U tom smislu, tužitelj je s tuženikom ad1 potpisao ugovor kojim tužitelj ovlašćuje tuženika ad1 da pronađe način financiranja radi nastavka rada tužitelja glavnog miješanja.

Ovdje treba napomenuti kako su dionice tužitelja u to vrijeme bile u većinskom vlasništvu gospodina Željka Puljića koji je ujedno i prokurist tuženika ad1.

Tužitelj je ovlastio tuženika ad1 na prikupljanje financijskih sredstava radi sanacije i restrukturiranja tužitelja. Sukladno tome, tuženik ad1 je zaključio ugovore o kreditu s tuženikom ad2, temeljem kojih je tuženik ad2 odobrio kredite tuženiku ad1 radi sanacije tužitelja. Temeljem tih ugovora o kreditu i temeljem sporazuma između tužitelja i tuženika ad2 taj novac iz kredita je doista plasiran tužitelju i to u ukupnom iznosu od 11.499.500,88 kuna/ 1.526.246,05 EUR.

Tužitelj je sukladno međusobnim ugovorima dopustio upis založnih prava u korist tuženika ad2 na svim nekretninama tužitelja, i to iz razloga što je tužitelj bio aktivni sudionik odobravanja i plasiranja kredita koje je kod tuženika ad2 podigao tuženik ad1, ali samo s ciljem da se taj kredit preda tužitelju. Tada je račun tužitelja bio blokiran te nije mogao biti izravni korisnik kredita.

Tužitelj i tuženik ad1 su nastavili poslovnu suradnju s ciljem nastavka proizvodnje i prodaje proizvoda tužitelja, a sve s ciljem ostvarivanja prihoda kako bi bilo moguće vraćati kredit tuženiku ad2. U tom smislu je tužitelj posredstvom tuženika ad1 zaključio ugovor o isporuci gipsa s društvom Dalmacijacement d.d. Temeljem tog ugovora tuženik ad1 je od tužitelja pribavljao gips koji je prodavao društvu Dalmacijacement d.d. Ovakav način prodaje se vršio isključivo iz razloga što je račun tužitelja u tom trenutku bio blokiran.

Tako uprihođeni novac od prodaje gipsa tuženik ad1 je koristio za plaćanje anuiteta kredita prema tuženiku ad2, a preostali novac (nakon plaćanja kredita) prosljeđivao je tužitelju.

Dakle, jasno je kako tuženik ad1 nije imao nikakvih samostalnih prihoda od kojih je mogao vraćati kreditne anuitete, već se radilo o prihodima tužitelja od prodaje gipsa. Svakom daljnjom prodajom gipsa smanjivalo se kreditno zaduženje tuženika ad1 prema tuženiku ad2, i to isključivo iz prihoda koje je ostvarivao tuženik prodajom gipsa.

Iz svega navedenog potpuno je jasno kako je tužitelj bio stvarni korisnik kredita koje je tuženiku ad1 odobrio tuženik ad2. Također proizlazi kako kreditni anuiteti vraćani isključivo iz prihoda tužitelja na način koji je gore već opisan.

Nakon prestanka poslovne suradnje tužitelja i tuženika ad1 u travnju 2012. tuženik ad1 više nikada nije vratio niti jedan anuitet kredita prema tuženiku ad2. Iz toga se također može zaključiti da je gore opisani način bio jedini način na koji je kredit do tada bio vraćan.

Tužitelj je predložio izvođenje dokaza vještačenjem kao i saslušanjem bivšeg zakonskog zastupnika tužitelja.

Međutim tijekom postupka nije izveden dokaz ni saslušanjem zz tužitelja kao ni financijskim vještačenjem iako je tužitelj uplatio troškove vještačenja i dostavio vještaku dokumentaciju potrebnu za vještačenje.

Sud postpuno neosnovano navodi kako vještak nije istražitelj već da je dužan izraditi mišljene isključivo temeljem dokumentacije koje su stranke dostavile sudu. Pa upravo je to tužitelj i očekivao od sudskog vještaka, budući da je dokumentacija bila priložena spisu a svakako je sud protivno odredbama Zakona o parničnom postupku odbio pozvati vještaka da se očituje na prigovore i navode tužitelja.

Potrebno je istaknuti da je zadatak vještaka bio utvrditi je li se predmetni kredit plaćao sredstvima tužitelja, a ne je li tužitelj neposredno sa svog računa vršio uplate na ime kredita. Tužitelj je u podnesku od 12. listopada 2023. kao i na pojasnio što je zadatak vještaka (iako je isti to sam trebao zaključiti nakon brižljivog pregleda spisa i dostavljenih podataka). Nadalje, na ročištu održanom dana 19. listopada 2023. tužitelj je predložio da sud pozove vještaka da se očituje što sud nije učinio.

Zbog navedenog činjenično stanje je pogršeno i nepotpuno utvrđeno.

Pogrešna primjena materijalnog prava

Pogrešno utvrdivši činjenično stanje sud je pogrešno primjenio materijalno pravo.

Odluka o troškovima

Sud je pogrešno tuženicama dosudio trošak za radnje poduzete prije 02. prosinca 2022. buduće da se navedene radnje ne odnose na ovaj spor već spor pokrenut tužbom tuženika ad. 1 protiv tuženika ad. 2. (P-1502/2020, P-591/2021). O tom trošku odlučivati će se u tom postupku što i sam sud navodi iako priznaje tuženicama trošak tog postupka u pobijanoj presudi.

Naime, ročišta od 14. siječnja 2013, 22. travnja 2022., , 08. srpnja 2022., 08. rujna 2022, kao i podnesak tuženika ad. 1 od 13. travnja 2022. su radnje koje se odnose na postupak Trgovačkog suda u Splitu pod brojem P-1502/2020, P-591/2021 te mogu eventualno biti priznati u tom postupku, potpuno je jasno da će trošak navedenih radnji tuženici i popisati u tom postupku.

Naime, nikom ne može isti trošak biti priznat dva puta, a osobito ne može biti priznat u postupku na koji se ne odnosi.

Osim toga, sud je pogrešno utvrdio visinu pojedine radnje ne vodeći računa o vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja radne. Naime, tužitelj je povećao tužbeni zahtjev tek podneskom od 07. srpnja 2022. a sud vrijednost radnje određuje kao da je visina predmeta spora cijelo vrijeme ista.

Nadalje, neosnovano je sud odbio prijedloge za određivanje privremene mjere.

Slijedom navedenog, predlaže se da drugostupanjski sud usvoji žalbu te preinači prvostupanjsku presudu na način da usvoji tužbeni zahtjev, odnosno podredno da ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

PUNOMOĆNIK: